

Adil Babayev

Dünyaya yadigar

Qara gözlərinin seyrinə dalmaq,
Mənim ən səfalı səyahətimdir.
Eşqinlə döyünən yanar bir ürək,
Sənə gəncliyimdən əmanətimdir.

Ömür kitabımda qızıl sətirsən,
Günümə, ayıma çökən ətirsən.
Mənə kədər deyil, sevinc gətir sən,
Adi bəxşişin də şan-şöhrətimdir.

Könlüm mələr düşər az görüşəndə,
Nərin əllərimdən iraq düşəndə.
Sənsiz göy çəməndə, dağlar düşəndə,
Gözlərin yaşlıdır, qəlbim yetimdir.

Bilmirəm dövrandə bu gərmiş nədir?
Adilə gah sevinc, gah qəm bəxş edir,
Günlərim, aylarım köç edib gedir,
Dünyaya yadigar məhəbbətimdir.

Sözlərin kökü

Bəzən iş otağıma çəkilib bütün günü,
Axtarıram sözlərin, kəlmələrin kökünü.
Öyrənmək istəyirəm diqqət ilə, say ilə,
Sözlər necə yaranıb, hardan gəlir dilə.

Lüğətlər kömək etmir, qamuslar gəlmir kara,
Deyirəm öz-özümə: ürəkləri sən ara.
Tələlər kitabında mənası var hər sözün,
Hər həsrətin, vüsəlin, hər gecənin-gündüzün.

Düşünürəm: zindanda azadlıq boğulanda,
Körpələrlə gözəllik bir yerdə doğulanda,
Azadlıq həsrətiylə yanan zaman Vətənim,
Yəqin, "azadlıq" sözü dilimə gəlmiş mənim.

İnsanlar sürüləndə yurdundan diyar-diyar,
Yəqin, "Vətən" sözünü qürbətə yaratdılar.
Vətən oldu onların arzusu, düşüncəsi,
Meyvələrin nübarı, çiçəklərin qönçəsi.
Ocaqların tüstüsü,
Təndirlərin istisi,

Çinarların vüqarı xəyala gələn zaman
Yarandı "Vətən" sözü qarıbların ahından.

Bilirəm torpağımın sevinci var, yası var,
Onun gözünün dağı hicranlı Arazı var.
"Həsərət" sözü Arazın yaranıb sularından,
Axi, bu torpaqdakı daşın da, çinarın da
Kökü Arazdan keçib, o taya adlayıbdır.
Araz əvvəl çay idi
İndi həsrət olubdur, qəlbləri odlayıbdır.

Nə qədər yol getmişik Günəşin sorağında?
Bir vaxt oda sığınan yurduğun torpağında
İşığa həsrət qalıb illər boyu nəsillər,
Səmum nəfəsli aylar, ölüm nəfəsli illər.

Söndürüb evlərdəki neçə odu, ocağı,
İnsan olub cansız qaranlığın dustağı.
Kim bilir, bəlkə, onda
Ürəklər bir çırağın həsrətiylə yananda
"İşıq" sözünü ilkin dilə gətirmişik biz,
Arzunun işığıyla "ışığı" gəzib nəslimiz?
Bəlkə, "ümid" sözü də uzaq bir çıraq kimi,
Elə o vaxtlar yanıb,
Ya zülmətdə doğulub, ya zindanda yaranıb?

Ayaqlar buxovlanıb, əllər zəncirlənəndə,
Fəlakət üstümüzə bayquştək hərlənəndə,
Ölüm dayanan zaman qaşla-göz arasında,
Bəlkə, bir cəngavərin ümitsiz yarasında,
Bəlkə, ölüm anında ümid gözəylən gözde
Ümid də yaranıbdir "ümid" ünvanlı sözdə?

Bəzən iş otağıma çəkilib bütün günü
Axtarıram sözlərin, kəlmələrin kökünü.
Məncə, hər söz yaranıb bir arzudan, diləkdən,
Sözlər də məcrasını alır yanan ürəkdən!

Bizi ölüm ilə qorxudur zaman,
Şeirim tab edərmə bu ağır dərde?
Nə üçün ömrünü qorumayırsan,
Daha etibarlı, möhkəm bir yerdə?

Görürsən, nə qədər bakirə gül var,
Gəncliyin bahardır, qoru ruhunu.
Qəlbini, hüsnünü sevgi yaşadar,
Nə fırça, nə qələm bacarmaz bunu.

Hər şeyi yenidən yaradır həyat,
Gəl öz gəncliyini ver məhəbbətə.
Sevgiylə, sevdəylə aç ki qol-qanad,
Səni qovuşdursun əbədiyyətə.

Versən öz ömrünü övladına sən,
Onun varlığında ömür sürərsən.

Ayrılıq olmasaydı

Heç zaman solmazdı o tər çiçəklər,
Ümmana dönərdi sevən ürəklər,

Bir insan bilməzdi, nədir qəm-kədər,
Şəfəqli nəğməyə dönərdi aləm,
Ayrılıq olmasaydı, ayrılıq olmasaydı

Vaxtsiz dən düşməzdi şəvə saçlara,
Analar ömründə geyməzdi qara,
Bir dildə olmazdı "həsərət" kəlməsi,
Bir evdə çıxmazdı hıçqırıq səsi,
Ayrılıq olmasaydı, ayrılıq olmasaydı

Görünməzdi bu yol yorucu, uzun,
Gülərdi çöhrəsi gəlinin-qızın,
Yaz fəslə açılan çiçəklər kimi
Əbədi saxlardım səadətini,
Ayrılıq olmasaydı, ayrılıq olmasaydı

Mən dünyada olmayanda

Qarlar, buzlar əriyəcək,
Çöllər yaşıl don geyəcək,
Bir şair də mənim kimi
Öz yurdunda söz deyəcək,
Mən dünyada olmayanda.

Qəlbində bir xoş intizar,
Xəyalında - işıq, bahar,
Gələcəyin vüsəliylə
Çalışacaq bu insanlar,
Mən dünyada olmayanda.

Ömrüm Aya, Günə sirdaş,
Ağarır saç, çoxalır yaş,
Bircə kəlməm, bircə sözüm
Ürəklərdə qalaydı, kaş,
Mən dünyada olmayanda

Deyirsən əl götür bu inadından,
Çıxart birdəfəlik məni yadından.
Mən qüvvət alarkən sənə adından
Könlüm gözlərindən kənarmı olsun?

Tək sənsən ömrümün hüsnü, zinəti,
Qoyma xar olmağa ilk məhəbbəti,
Ey ana yurduğun zərif xilqəti -
De, eşqim baharmı, xəzanımı olsun?

Sən yoxsul deyilsən

Nə əyində bahalı
paltarın var,
Nə altında xüsusi maşın,
Nə də göz qamaşdırır
sandıqdakı daş-qaşın.
Yoxsul deyilsən fəqət.
Varın-vətənə məhəbbət,
Şöhrətin - xalqın əzəli şöhrəti,
Sevincin - övladının isməti,
Sərvətin - el üçün döyünən ürək,

Sənə kimi insana
var-dövlət nəyə gərəkdir?!

Gəncliklə görüş

Ata həsrəti,
ürəyin tükənməz məhəbbəti.
Ölüm, hicran,
yaralardan axan qan.
Dumanlı, işıqlı səhərlər,
verilən, alınan şəhərlər.
Çörək azlığı,
diqqət qıtlığı.
Rəftarın sərtliyi,
Ümidin bolluğu.
Bir dünya yorğunluq,
Bir qətrə dinclik ...
Salam, mənim gəncliyim,
Salam, cəfakəş gənclik!

Onsuz min əzaba, min dərde dözdüm.
Min yerdə pisliyə çəkildi adım.
Namərdlər yanında şad görünməyə də,
Mərdlərin yanında yanıb-ağladım.

Sən indi uşaqsan, yaşa dolanda,
Bilərsən, böyükdür qəlbimdəki qəm.
Məni qınamasın dostlar, tanışlar,
Ata olsam belə, ata istəyəm.

Kimi var axtarır, dövlət axtarır,
Kimi sərvətində görür sənəti.
Kiminin şeirində ürək yerinə
Görünür rütbəsi, pulu, şöhrəti.

Mənim nə pulum var, nə şöhrətim var,
Lakin taleyimdən küskün deyiləm.
Elini düşünüb yazan şairə
Bir məslək lazımdı, bir kağız-qələm.

Gözəldir

Üzük yar barmağında,
Gəlin toy otağında,
Bülbül gül budağında,
Gül tağında gözəldir.

Aşiqiyəm baharın,
Bu düzlərin, dağların.
Həyat doğma diyarın
Torpağında gözəldir.

Ruhum şad, işim xeyir,
El sözümlü gözəldir,
Şair ömrü bir şeir
Sorağında gözəldir.

